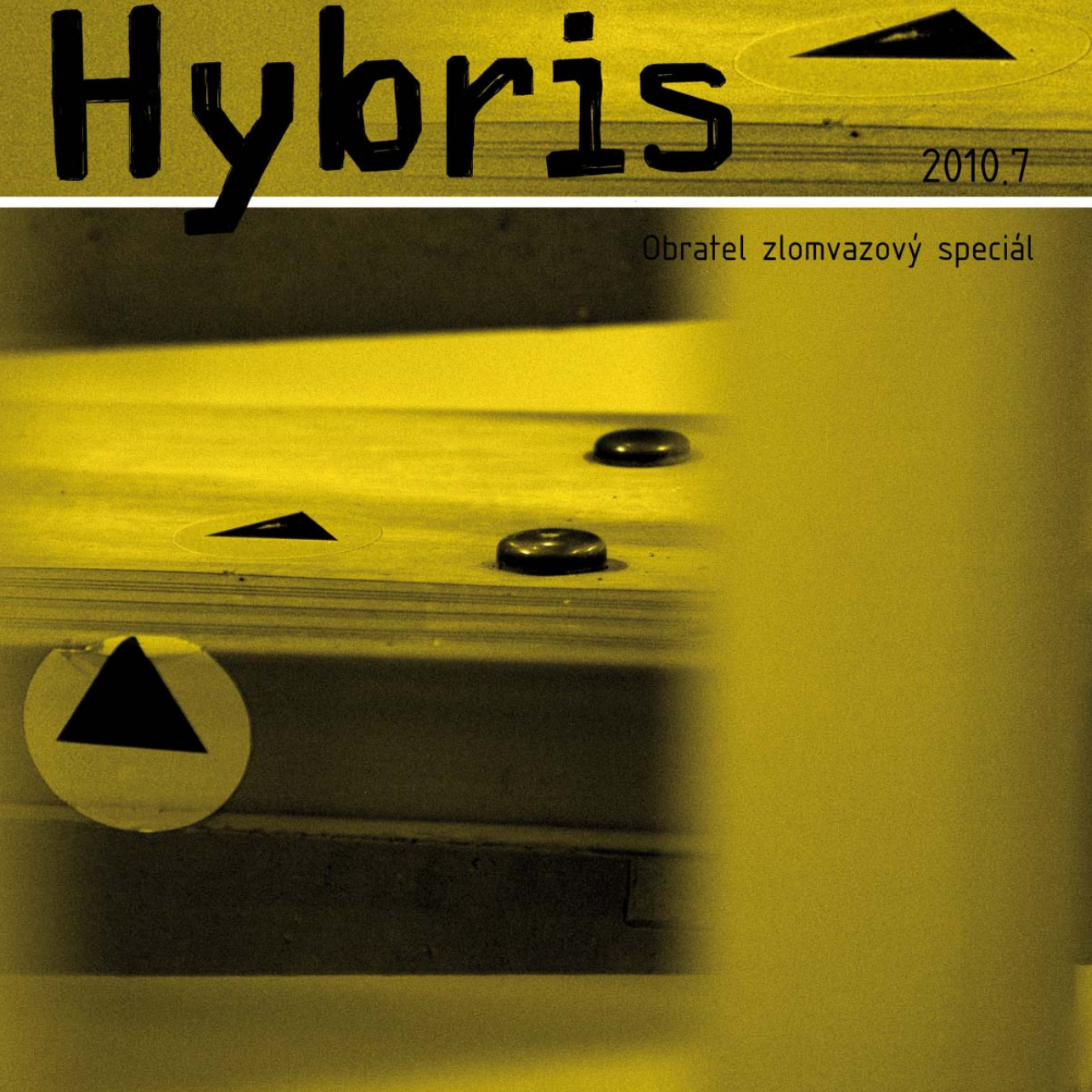

Hybris

2010.7

Obratel zlomvazový speciál

obsah

Brigita Lamserová: Editorial	1
Kateřina Vlková: Proletíme se rokenrolovým vesmírem	2
Pavlına Pacáková: Z veřejné korespondence inscenátorů a diváka...	4
Táňa Brederová: Strata paměti, lásky, oka a sujetu	6
Komiks: Alfons a Alfréd	10
Zuzana Burianová a Magda Zicháčková: Nejen dětské sobotní pohádkové odpoledne	12
Lenka Krsová: Nebudou tu ti ostatní stejně s námi?	14
Lenka Krsová: Energičtí Zelení skřítki	16
Ivo Kristián Kubák: Exitorial o karech, nadbytku a nedostatcích	18

Editorial

Brigita Lamserová

Sedmnáctý ročník je úspěšně za námi i za vámi. Ceny jsou rozdány a nás čeká už jen úklid, zkouškové a možná konečně i léto, ale kdo ví? Poslední editorial letošního festivalového *Hybris-Obratle* proto věnuji malému bilancování. Letošní odvážné rozšíření *Zlomvazu*, donedávna jen jako divadelního festivalu, o film, hudbu a tanec odhalilo, že i přes dobrý nápad je potřeba spoustu problémů do příštího roku vycytat, aby se do budoucna La Fabrika těšila stejné návštěvnosti jako DAMU. Ostatně statistická okénka týkající se návštěvnosti filmových projekcí jste si mohli přečíst ve třech předchozích číslech *Hybris*.

Stejně tak bude muset redakce příští rok utlouci všechny šotky (s malým eŠ!), aby nenapáchali tolik chyb, kolik se objevilo letos nám. Omlouváme se tak zpětně nejen za ty nepřesnosti, kterých jsme si všimli bohužel až s křížkem po funuse, ale samozřejmě i za ty, kterých jsme si nevšimli a o kterých víte jen vy.

Závěrem bych chtěla poděkovat organizátorům za jejich neutuchající píli, Kristýně Kamenické a Hanuši Jordanovi za to, že nad námi drželi ochranou ruku, Lence Krsové za vytvoření a správu internetových stránek www.hybris.cz, které díky ní fungovaly o mnoho lépe než ty festivalové, externímu redaktorovi Jiřímu Kovandovi za bavení celé redakce a v neposlední řadě všem “mým” redaktorům, interním i externím, fotografům a účinkujícím za to, že dělali svoji práci jak nejlépe umí.

Doufám, že jste všichni zakončení řádně oslavili a že se, v rozšířené sestavě, potkáme u osmnáctého ročníku. Zlomte vaz!

Proletíme se rokenrolovým vesmírem

Kateřina Víková

2

Goodfellas hrají jen na akustické nástroje. A přesto, možná vlastně právě proto jsou zábavní, sálá z nich neuvěřitelná energie a bezpochyby dovedou přivést publikum do varu. Je velká škoda, že na jejich koncert byl sál La Fabriky skoro prázdný.

Musím se přiznat, že takovou show jsem už hodně dlouho neviděla. Kapela nehraje nijak přelomový styl hudby, dvě kytary, jedna baskytara a bicí jsou obvyklou sestavou pop rockových kapel. Ale s vervou, s jakou se kapela do koncertu vrhla, bylo jejich vystoupení strhující. Všichni kromě zpěváka seděli na barových židličkách, což jim však nebránilo v tom, aby si hraní užili. Podupávání nohou do rytmu se tak v jejich podání mění až v poskakování vsedě. A to vás vtáhne do koncertu ještě víc. Zpočátku se zdálo, že se kapela nazvučená pro plný sál ve svém zvuku ztratí, ale když postupně začali do Fabriky proudit diváci, kteří se nebáli v polo-prázdném sále stát, zvuk se zklidnil.

Goodfellas mají proti jiným skupinám několik výhod. Tou největší je, že hrají akusticky. Kdyby kapela hrála elektricky, zapadli by jako průměrná skupina. Stejně tak použití bong a cajonu je neobvyklým prvkem, který jejich hudbu oživuje. Bohužel by si ale Matěj Anděl a jeho bicí a perkuse zasloužili trochu lepší nazvučení.

Kapela předvedla živé, energické a velmi nadprůměrné vystoupení. Kdyby byl sál plný, určitě by koncert neskončil pouze dvěma přídávky, neboť publikum ke konci začalo se skupinou více spolupracovat, tleskat do rytmu a skákat. Být plno, jsme tam možná ještě teď.

Goodfellas

Pá 21/05 -> 21:00 La Fabrika - Sál

Z veřejné korrespondence inscenátorů a diváka...

4

*Paolína Pacáková***Inscenátoři:**

Vážený diváku, nic není tak, jak vypadá. A přece je reálné a konkrétní naprosto všechno. Ale není to doopravdy, je to jen hra. Někdy hra na hru. Někdy hra na hru na hru. Někdy hra na hru na hru... neopakujeme se? Ne, v žádném případě. Jen jsme ještě nedostali odpověď na otázku, zda pojedeme dneska k moři. Milý diváku, nechtěj po nás slyšet, co je ve sklepeš. To musíš vědět sám. Nebo se dozvíš, že štíři, tchoři, tma, zima a smrt. A co máš vůbec ve sklepeš a v pokojíčku Ty?

Divák:

Vážení inscenátoři, vážení čtenáři. I já mám v pokojíčku / sklepeš kde co, na(ne)šťěstí většina je za ta léta pečlivě uzamčena v nevědomí. Když se dívám na představení a ztrácím se v postavách, v obrazech, v ději, s dokořán otevřenými očima se snažím zachytit všechny nabízené informace. Skládám je jako kostičky lega jednu na druhou, podle toho, jak přichází ze scény, a čekám, co nakonec vytvořím (ano, já). Občas i v průběhu představení zkoumám, cože se mi to vlastně v hlavě rodí za domeček. Protože lego není puzzle, není podmínkou, že seskládám totéž, co vy. A když nevybuduji nic konkrétního, uceleného, uchopitelného do slov, řádků, odstavců, nezbývá mi, než popsat jen ty základy, které mi inscenace byla schopna nabídnout. Ano, ztratila jsem se. *Môj zážitok bol akosi nekompletný.*

Dvě inscenace tvořící dohromady jeden celek. Podobné rysy: rodina, tajemství, sporadická

komunikace, ze které se stejně o tom druhém pramálo dozvíte. Nedostatek lásky, či snad její nadbytek, kdo má právo to soudit? Rodiče poznamenávající život svých dětí. Komu z nás rodiče tak trochu nezkazili život, i kdyby aspoň jednou a na chvíli, a vždy samozřejmě v dobré víře! Vražda. To vše se odehrává doma a zase doma, za zavřenými dveřmi. Samá vážná témata, odlehčená drobnými kouzly (ať už knihami, co skrývají předměty, nebo výstupy herců z rolí, jejich komentáři, písněmi).

Letošní absolventský ročník katedry činoherního divadla JAMU i v jiných inscenacích uvedených v letošním roce v Martě prokázal, že má ve svých řadách schopné herce. I touto dvojin-

scenací to potvrdili, snad až na civilní projev Kristýny Jiroušové a přexponované výstupy Ivety Jiříčkové. Obě představení byla nabitá oním tajemstvím, nevyřčeným, nepochopitelným, ale stejně tak skvěle vybudovanými vztahy mezi jednotlivými postavami, o nichž to, snad, celé bylo.

Ale přiznám se, tchoř je to poslední, čeho bych se ve sklepe bála.

Ondřej Novotný: Co je ve sklepe
Jan Antonín Pitínský: Pokojíček
 režie: Ján Mikuš
 So 22/05 -> 12:00 DISK

Strata pamäti, lásky, oka a sujetu

Táňa Brederová

Brnenská inscenácia s názvom *The Amnesic Days of the Polar Nights* vznikla vrámci študijného programu Ateliéru fyzického divadla pro scénu a film JAMU. Dala by sa teda skôr zaradiť do sekcie tanca a pantomímy než do divadla. V koláži nejednoznačných výstupov sa rozvíjajú ešte nejednoznačnejšie osudy postáv. Napriek tomu divák veľmi dobre tuší, čo sa tu odohráva, hoci akákoľvek formulácia by bola len násilnou verbalizáciou nepomenovateľného.

Na pustej tmavej scéne sú jednotliví herci v tmavých kostýmoch vystavení pokúšeniu hľadať hranice svojej fyzickej reality a duchovna. Základnou emóciou je tu strach – nepochopiteľný, bez príčin a následkov, bez vysvetlenia či opodstatnenia, no napriek tomu strach mrazivý a desivý. Práve tento strach prerastá do fyzického diania na scéne, ktoré opätovne vniká do emočnej roviny a tvorí tak komplemetárny celok. Rovina emócií a fyzického diania na scéne sa teda nerozvíja paralelne, ale je vzájomne prepletená do tvaru, v ktorom každý pohyb je emócia a každá emócia je pohyb.

V bulletine sa môžeme dočítať, že sa príbeh odohráva v odľahlej dedine uprostred údolia. Na scéne nič z toho nevidíme, žiadna dedina v údolí nám tu počas inscenácie nevyvstane z popola. Čo ale vieme bez pochyby je to, že je tam pusto, že samota a neprekonateľné bariéry žnú postavy do onoho krčča, v ktorom sa celý čas zmietajú. Fakt, že inscenátori považovali za nutné spomenúť túto nuansu, ktorá sa inscenácie ako takej de facto netýka a nevstupu-

je do nej ako významotvorný prvok, odkazuje na to, čo sa tu snažili akcentovať. Pustotu, samotu, vykorenenosť, neschopnosť komunikácie a nadviazania vzťahu, neschopnosť vystúpenia zo stavu maximálnej introverzie, a teda snu.

Práve slovom sen v jeho najrozličnejších významových mutáciách by sa dalo toto ponuré javiskové dielo uchopiť. Pretože tu nič nie je reálne a už vôbec nie konkrétne, napriek tomu je tu všetko presné a zrozumiteľné. Je to spleť nepochopiteľných a nekonzekventných výjavov, ktoré ale majú reálne podložie. Inscenácia funguje teda ako útržky reality, nezodpovedané otázky zo stavu bdenia, ktoré sa v sne splietajú a zodpovedajú podľa nejednoznačného kľúča. No čo je presnejšie, ako kľúč do stavu čírej mysle, teda sna?

Ide teda o divadlo nonverbálne, okrem pár nezrozumiteľných blabotov počujeme iba nepríjemné a vtieravé dunenie, ktoré funguje ako predzvesť katastrofy. Akej katastrofy? Prečo má prísť a čo má vlastne rozvrátiť? Opäť dostávame odpoveď iba v podobe tušenia, emocionálneho vzruchu. Jedna herečka a traja herci vytvárajú tieto preludy v pohybových výstupoch, napríklad keď muž so strachom a dramaticky pomalým tempom vkladá strnulej žene do ruky svadobnú kyticu. Tá ju ale podobne strnule vypustí na zem. Muž následne sedí s tvárou v rukách, z rúk mu pomaly padajú malé kryštálky, neznesiteľne duniace slzy, ktoré nechce ani samotná zem prijať a bezcitne ich od seba odráža.

V inom výstupe žena s ustrašenou dýchavičnosťou navlieka na hlavu muža katovskú ka-

pucňu, vkladá mu do ruky revolver a následne prichádza s prelepeným okom a prestreleným zrkadlom, v ktorom si obzerá svoju novú tvár. V kontraste k jednotným tmavým farbám je muž v bielom na korčuliach, ktorý sa preháňa sem a tam, raz s bielou zástavou, inokedy s pohármi na víno, či hracou skrinkou. Poháre postavy rozbijú o zem. Nepochopiteľné, ale silné. Vznik Ateliéru fyzického divadla teda ponúkol pre študentov mnohé kreatívne podnety, ktoré vyústili do vzniku inscenácie – amnézie. Všetko reálne sa tu vytráca, zmysel, dej či symbolika ustupuje čisto fyzickej kompozícii tiel hercov. Či je to tá správna cesta divadla je otázne, nakoľko sa podobné postupy tvorby skôr či neskôr vyčerpajú. Jednoznačné ale je, že otvárajú skostnatenému divadlu príbehovú bránu k prekročeniu hranice medzi banálnym svetom slova a transcendentálnou existenciou.

The amnesiac ays of the Polar Nights

koncept a režie: Ioana Mona Popovici

So 22/05 -> 19:00 DISK (soutěžní představení)

Alfred a Alfons

10

Ne.Ne.Ne. Musíš tu vnitřní bolest
zvněšnit. Stanislavský, Čechov,
tati nic neříká? Znovu!

Nejen dětské sobotní pohádkové odpoledne

12

Zuzana Burianová a Magda Zicháčková

Na střeše DISKU se v sobotu sešlo několik dospělých pohádkových nadšenců, kteří spolu s přítomnými dětmi navštívili pohádkový svět prostřednictvím tří pohádek: *O Panence a Pa-*

náčkovi, Rozamunda a Palačinková Pepinka. Do dějů pohádek neustále vstupovali jak dětičky, tak rozverní studenti. Všichni si na konci onoho krásného sluncem prosvíceného odpoledne naráz oddechli, že vše dobře dopadlo (chválabohu i hokejové utkání).

O Panence a Panáčkovi

Za Strašidelným lesem, na zeleném paloučku, kde je úrodná půda, kterou zobe hejno krásně živých slepiček, pase se znuďená kozička, stojí domeček a v tom domečku bydlí Panáček s Panenkou. Jednoho dne, se Panáček musí vydat na strastiplnou cestu za hlasem svého srdce – za Panenkou, která byla unesena spolu s jejich největší slepičkou. Osedlal proto kozu a vydal se je vysvobodit.

Pohádku *O Panence a Panáčkovi* napsala, zrežírovala i výtvarně zpracovala Jana Špalová, studentka oboru scénografie na katedře Alternativního a loutkového divadla DAMU.

Jako hudební doprovod hraje k pohádce Jaromír Plachý na docela maličké ukulelátko. Vesele melodie se střídají s dramatickými a naopak. (Plachý vstupuje do děje i co by ozvěna či hlas Smolíčka Pacholíčka.)

Vše, co dva aktéři (Eva Burešová a Richard Vokůrka - studenti druhého ročníku herectví na KALD DAMU) k hraní potřebují, je jejich malý kouzelný stoleček a dřevěné malované loutky. Stoleček se dá měnit v daleké krajiny, jako je moře, Strašidelný les či Vysoké hory. A tak jako krajina se dá změnit během chvilky, tak i herci střídají své postavy. Barevný herecký

rejstřík Vokůrky a Burešové byl vskutku překvapující! Společně tvořili sešnanou dvojici, která se nezalekla ani mimořádných podmínek. Bylo zkrátka vidět, že herci měli z reakce dětí i jejich doprovodů radost; k pohádkám hraným na jevišti patří totiž určitá zpětná vazba, se kterou mohou herci dále pracovat a brát ji „do hry“. Je pravdou, že oné zpětné vazby bylo v tomto případě mnohdy až až, ale vše dobře dopadlo - děti se zklidnily, Panáček s Panenkou doputovali domů a i jejich unuděná koza si přišla na nějaké to dobrodružství.

Rozamunda podle France Perešerena

Milé děti. Za sedmero horami a sedmero řekami žila byla v jednom starém rádiu princezna Rozamunda. Nejkrásnější princezna na celém širém světě. Šaty měla celé z kovu. I tělo měla z kovu. Dokonce i hlavu měl kovovou. A tak není divu, že když její tatínek, pan král, rozkázal, že se musí vdát, protože součástky nevydrží věčně a můžou zreznout, byla princezna Rozamunda velmi rozmrzelá. Žádný princ - Němec, Ital, Ital a další Ital - nebyl tak dokonalý a krásný jako ona sama. Až jednoho dne přišel princ hoden jejího půvabu a okouznil tak drahou Rozamundu. Vše vypadalo, že se pan král konečně zbaví své krásné kovové dcerušky, když tu princ řekl něco, z čeho Rozamunda ztratila svou (a to doslova) královskou hlavinku. Existuje prý krásnější princezna než je ona sama! A tak se princ musel vydat do vzdálených krajů, aby přivedl tu, která zavinila toto strašné ponižení Rozamundy, princeznu Lejlu.

Svetlana Chaleckaja dokázala vykouzlit ze starých součástek opravdové království a také díky autorce a zároveň herečce Eleně Volpi (čtvrtý ročník herectví KALD DAMU) se po dlouhé době objevily loutky, které ožívají nikoliv anatomickou podobou se skutečnou princeznou a princem, ale především hrou. Hrou materiálu a práce s ním.

Palačinková Pepinka

Palačinková Pepinka si pečlivě hlídá své jahůdky, které potom dává na své výborné palačinky. Na sluníčku pečené, s láskou připravované. Jen kdyby blízko nebydlel drak Marmelajda. Štěpánka Glogarová si (čtvrtý ročník herectví KALD DAMU) i přes velké nadšení dětských diváků, kteří rozverně vstupovali do děje a narušovali tak koncepci pohádky, dokázala s přehledem poradit se všemi situacemi, které jí děti připravily. A že to ale byly perné chvíle. Maňáskový drak, travičkový ubrus, zlaté palačinky a panenka Pepinka tak byli na konci pohádkového odpoledne největší atrakcí jak pro děti, tak pro leckteré dospělé.

Trojité závěr

Říká se, že kritikovu oku neuteče nic. Proto budiž pochváleno dětské publikum za to, že existuje i pozorovatel mnohem pečlivější, všímavější a kritičtější - tím alespoň trochu činí z kritiků neškodné přívětivé tvory.

Dětské pohádkové odpoledne
So 22/05 -> 15:00 střecha DISKU

Nebudou tu ti ostatní stejně s námi?

Lenka Krsová

On a Ona odjeli od těch ostatních, aby byli sami. Jen oni dva. Nikdo jiný, jen TY a JÁ. Starý dům, náš dům, který koupili, představuje pro oba nový začátek. Teď stojí před ním a tuší jen jednu věc. Někdo přijde.

Divadlo na cucky přijelo na festivalovou přehlídku *Zlomoaz* s inscenací hry Jona Fosseho *Někdo přijde*. Režie textu současného norského dramatika se ujal Jan Frič.

Dramatický prostor inscenace je rozdělen na několik částí, které jsou v replikách postav většinou přímo pojmenovány. V zadní pravé části je nastálo umístěná vana, která působí jako jediný stálý prvek scénografie. V průběhu představení se do levé části prostoru donese stůl, který je zástupným symbolem pro dům a jeho místnosti. Přímo před diváky je pak vyhrazen prostor, kde se představuje ústřední dvojice. On i Ona přicházejí jen s malým kufříkem a dvěma židličkami označenými Ty a Já. Spolu ruku v ruce, bez ostatních, přesto každý sám.

Ona je žena, která tuší, že někdo přijde, že už tam někdo je. Setkání s neznámým mužem, který se jí představí jako soused, od kterého dům koupili, v ní probudí sexuální touhu, kterou - sebevíc se snažíc - stejně nepotlačí. On je vůči ní majetnický, chorobně žárlivý a sám sebe stále musí přesvědčovat, že Ona s ním zůstane, že nikdo nepřijde a zůstanou jen sami.

Oba herci s přehledem zvládají své role, ze kterých v některých momentech záměrně vystupují. Jejich herectví je vysoce stylizované se záměrně přehnanými gesty a mimikou a přechází skoro až do parodie s lehkými prvky hysterie

v postavách. Kontakt mezi postavami je minimální. Při dialogích pak zpravidla každý hledí jinam, což ještě více umocňuje po setkání se sousedem jen těžko udržitelný vztah mezi nimi. Neznámého muže, který se po jevišti pohybuje pouze v županu s nápisem *I love Henrik*, hraje Zdeněk Vévoda. Jednou je ironickým pozorovatelem, jindy lačným svůdníkem a poté jen přízrakem, který postupně rozkládá vztah ústřední dvojice. Úspěšně, s úlisným úsměvem a s ležérností, se kterou právě opustil pohodlí své vany.

Přenést inscenaci, která pracuje s hororovou atmosférou a postupy z jednoho prostoru, kde funguje, do jiného, je krok, který se nemusí vyplatit. Ve Fričově pojetí jsou však všechny

složky inscenace natolik svébytné a dobře fungující, že seskládané dohromady dávají vzniknout tvaru, který nemá důvod se přemístěním rozpadnout. Režisér zcela v pravidlech žánru pracuje s napětím a pomalou gradací, která nutí diváka se zaujetím sledovat dění na scéně. Co na tom, že herci kolem sebe v předinfarktových stavech svých postav divoce plivají hlávky zelí, mluví norský nebo náznakem vykonávají potřebu do kýble, zatímco zpívají do mikrofonu? V tomto poeticky morbidním pojetí *Někdo přijde* to funguje!

Jon Fosse: *Někdo přijde*

režie: Jan Frič

So 22/05 -> 17:30 K332

Energičtí Zelení skřítci

Lenka Krsová

16

Zúčastnit se za poslední rok akce, kterou pořádá DAMU, a nenarazit na Green Småtroll? Chce se mi zvolat „Blbost!“, ale místo toho jen klidně a střízlivě podotknu: „To je ale nesmysl, vážení.“ Od osvědčeného se neodchází, to se využívá dál, a jak jinak nabít návštěvníky festivalu energií na další den? Směsice energického ska-jazzu a reggae v pátek rozpohybovala sice nepřilíš početné avšak vděčné publikum, které dalo kapele vytleskáním dvou přídavek jasně najevo, že o jejich hudbu stojí.

V La Fabrice se nám povedlo vytvořit taneční kreace, za které by se nemusel stydět ani Vlastimil Harapes. *Zelení Skřítci* nám k tomu hráli energický koktejl, mimo jiné v podobě písni Sharp, DLIB, Winter Song či moji oblíbenou Friendship. Po celém dni v redakci, kdy se vaším nejlepším kamarádem stává obrazovka od počítače, je koncert Green Småtroll ten nejlepší recept na to, jak nezešilet!

Green Småtroll je energie koncentrovaná do několika skvěle sehraných melodií, ve kterých figurují klávesy (Filip Kaňkovský), kytara (Adam Andrés), basová kytara (Jakub Golla), dechová sekce (Kryštof Verner – trubka, Filip Kučera – altsaxofon, Zbyněk Polívka - tenorový saxofon, Štěpán Janoušek) a bicí (Milan Krajíc). Škoda jen, že včerejší koncert byl podivně přezvučený a uši mi zalehly už po první písničce. Stejně tak by si i zpěvy pro příště zasloužily lepší zvuk - bylo by rozhodně lépe rozumět textům.

Pokud Green Smatroll neznáte, podotýkám, že se nejedná o žádné nováčky na české hudební scéně. Fungují již od roku 2002, jejich diskografie čítá tři plnohodnotné desky, objezdili skoro celou Českou republiku, dostali se do Francie a mohla bych klidně ve výčtu jejich úspěchů pokračovat dál. Nejnověji stojím za zmínku, že za poslední album *Rude Jazz* dostali žánrovou cenu v kategorii reggae-jazz.

Green Småtroll

Pá 21/05 -> 23:00 La Fabrika - Sál

Exitorial

lvo Kristián Kubák

O karech, nadbytku a nedostacích

Hodnocení, nakolik se letošní ročník *Zlomvazu* vyvedl, nebo zdravice a díky za účast diváčkou, snahu produkční i úsilí redakční je v posledních festivalových věstnicích natolik tradičním prvkem, že snad ani nemá smysl ji psát. Navíc je za mne formulovala již šéfredaktorka ve svém úvodníku.

„Zbývá se jen rozejít,“ jak říká Euripidova Médeia lásónovi. Kar za mrtvý festival je vždy přesyacen polibky a sliby dalšího shledání, z nichž se stejně uskuteční jen zlomek. Kar za mrtvý festival je plný oplakávání a pití, kterého však letos bylo zoufale málo. Pokud se tedy o *žádném* víně dá tento eufemismus použít. Na karu se mrtví vždy pomlouvají. Ani na závěrečném festivalovém rautu tomu nebylo jinak. Ale i toho už se zlehka dotýká editorial.

Svůj poslední exitorial a nejspíš jeden z posledních článků pro *Hybris* zakončím patetickým přáním dalším redakcím a poukazem k tomu, aby si jeden každý z budoucích i stávajících redaktorů znovu uvědomil, co je to kurva hybris a proč se tak tento časopis jmenuje!

PS.

Za svůj z minulého čísla si dnes všichni stáli. Od zítřka budme všichni zpupní!

45 let

Č i n o h e r n í h o k l u b u

Felix Mitterer

MOJE STRAŠIDLO

Miroslav Krleža

LÉDA (Manželskonemanželská povídka)

Marina Carr

U KOČIČÍ BAŽINY

Yasmina Reza

BŮH MASAKRU

Milan Kundera

PTÁKOVINA

John Millington Synge

HRDINA ZÁPADU

Thomas Vinterberg, Mogens Rukov

RODINNÁ SLAVNOST

Christopher Hampton

NEBEZPEČNÉ VZTAHY

Martin McDonagh

PAN POLŠTÁŘ

Georges Feydeau

DÁMSKÝ KREJČÍ

Edward Albee

KOZA ANEB KDO JE SYLVIE?

Carlo Goldoni

IMPRESÁRIO ZE SMYRNY

David Mamet

SEXUÁLNÍ PERVERZE V CHICAGU

Luigi Chiarelli

MASKA A TVÁŘ

Martin McDonagh

OSÍRELÝ ZÁPAD

Josef Štolba

VODNÍ DRUŽSTVO

Ladislav Smoček

PODIVNÉ ODPOLEDNE

Dr. ZVONKA BURKEHO

Cinoherní klub

Ve Smečkách 26, Praha 1
www.cinoherniklub.cz

DAMU

AMU = DAMU + FAMU + HAMU

III THESPIS®

PRA
PRA
PRA
G
H
A
G
U
E
G

MINISTERSTVO
KULTURY

la_fabrika

creovision

Institut
Světelného
Designu

REFLEX

EXPRES 90.3 FM

Vltava
ČESKÝ ROZHLAS 3

RADIO 1
91.9 FM

houser

stream.cz

WWW.ALTERNATIVATV.CZ

scena.cz

divadlo.cz

StudentPoint.cz

NEKULTURA.CZ

BIO|OKO

tiráž

HYBRIS 2010.7

Obratel zlomvazový speciál. Vydává katedra teorie a kritiky Divadelní fakulty Akademie múzických umění v Praze.

Adresa redakce: KTK DAMU, Karlova 26, Praha 1, 116 65. Email: info@hybris.cz Internet: <http://www.hybris.cz/>

DAMU

Redakce: Brigita Lamserová (šéfredaktorka), Pavlína Pacáková (zástupkyně šéfredaktorky), Eva Kyselová, Ivo Kristián Kubák, Táňa Brederová, Tereza Šefrnová, Magda Zicháčková, Zuzana Burianová, Adéla Vondráková, Hana Lehečková, Michaela Jankulárová, Eva Petelíková, Petra Lásková, Lukáš Brychta, Kristína Korbelová, Kateřina Víková, Jiří Kovanda, Ervín Hodulík, Miroslav Zwiefelhofer, Sylvie Rubenová, Lenka Krsová

Autorka komiksu: Kristýna Filčíková

Fotografie: Jiří Semotán, Martin Turek, Vojtěch Brtnický, Klára Žitňanská, Martina Věřčáková, Třešeň ze Sadu

Korektury: Ivo Kristián Kubák **Korektury slovenských textů:** Táňa Brederová a Eva Kyselová

Produkce, distribuce a inzerce: Hanuš Jordan.

Grafická podoba obálky: Ivo Kristián Kubák. **Zlom a sazba:** Michal Drtina.

Webmaster: Lenka Krsová. **Tisk:** Nakladatelství AMU.

Registrační značka MK ČR E 19255, ISSN 1804-1744.

Časopis vychází zhruba 8x ročně, distribuují jej studenti DAMU a je k dispozici zdarma.

Redakční uzávěrka 22. května 2010. Toto číslo vyšlo v nákladu 100 ks.

Veškerá autorská práva vykonává vydavatel. Časopis je financován z rozpočtu festivalu Zlomvaz 2010.

